

สรุปและสังเคราะห์ การจัดการความรู้ (KM) ปีการศึกษา ๒๕๖๑

ประเด็น

“การอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อจัดการความรู้ในการวิจัยและ
การเขียนบทความ สำหรับตีพิมพ์ในระดับชาติและนานาชาติ
เพื่อขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ”

วันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๒

ณ ห้องประชุม ๒๒๒ อาคาร ๒

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิสิษฐกุล แก้วงาม

นางสาวจุฑามาส ชื่นใจ

ฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คำนำ

การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การระดมความคิด เป็นส่วนหนึ่งของการจัดการความรู้ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ช่วยรวบรวมและจัดระเบียบองค์ความรู้ การแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ การสร้างองค์ความรู้ใหม่ภายในองค์กร และการประยุกต์ใช้ความรู้เหล่านั้นให้เกิดประโยชน์ต่อองค์กร โดยการจัดการองค์ความรู้ต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ขององค์กรเป็นหลัก การแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการระดมความคิดเห็นของบุคลากรในองค์กรจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง

ฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านการวิจัยและให้การสนับสนุนในการสร้างองค์ความรู้จากการวิจัยให้มีคุณภาพ เพื่อนำผลการวิจัยมาพัฒนาการเรียนการสอน การขอตำแหน่งทางวิชาการ คณะจึงมีนโยบายส่งเสริมกิจกรรมด้านการวิจัยแก่คณาจารย์ ตลอดจนนักศึกษา โดยเชิญวิทยากรจากภายนอกและอาจารย์ประจำในคณะที่มีความเชี่ยวชาญ และมีผลงานเป็นที่ประจักษ์มาถ่ายทอดประสบการณ์ การเล่าสู่กันฟัง ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เรื่องการเขียนบทความวิชาการ/บทความวิจัย สามารถสรุปประเด็นที่ได้รับจากการจัดการความรู้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาระบบการทำงานวิจัย และการพัฒนาการปฏิบัติงานของฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โดยคาดหวังว่าผลจากการจัดการความรู้ทำให้พบการมีแนวปฏิบัติที่ดีด้านการวิจัยดังกล่าวจะส่งเสริมให้บุคลากรและหน่วยงานสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสามารถในงานวิจัย ช่วยพัฒนาศักยภาพทั้งของบุคลากรและคณะให้สูงขึ้นต่อไป

ฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

การถอดบทเรียนจากกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (KM) : แนวปฏิบัติที่ดีด้านการวิจัย ปีการศึกษา ๒๕๖๑
ประเด็น

**“การอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อจัดการความรู้ในการวิจัยและการเขียนบทความ
สำหรับตีพิมพ์ในระดับชาติและนานาชาติเพื่อข้อกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ”**

จากรายงานผลการสำรวจความต้องการในการจัดการความรู้ด้านการผลิตบัณฑิตและด้านการวิจัยของ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งดำเนินการสำรวจความต้องการจากจากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น ๖๔
คนพบว่าความต้องการในการจัดการความรู้ด้านการวิจัยเมื่อคิดเป็นร้อยละ พบว่าสามารถเรียงลำดับจากมากไปหา
น้อยได้ดังนี้

๑. เทคนิคการทำวิจัยเพื่อขอผลงานทางวิชาการ (ผศ., รศ., ศ.)	ร้อยละ ๖๔
๒. แนวปฏิบัติที่ดีเกี่ยวกับการเขียนบทความวิจัย/บทความทางวิชาการ	ร้อยละ ๖๑
๓. แนวปฏิบัติที่ดีเกี่ยวกับข้อเสนอโครงการวิจัย	ร้อยละ ๓๗
๔. เทคนิคการนำเสนอผลงานวิจัย	ร้อยละ ๒๖
๕. เทคนิคการเขียนรายงานการวิจัย	ร้อยละ ๒๖
๖. เทคนิคการเขียนข้อเสนอโครงการวิจัยชุด	ร้อยละ ๒๖

ประกอบกับ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ได้มีการประเมินความเสี่ยง และสำรวจจาก
คณาจารย์ พบว่า อาจารย์ของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีความต้องการจะได้รับการพัฒนาด้าน
การสร้างผลงานวิจัยสู่การใช้ประโยชน์สังคมชุมชนและผลิตผลงาน เพื่อเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการและใน
ฐานะนักวิชาการจึงมีความสำคัญและจำเป็นจะต้องมีการพัฒนาตนเอง เพื่อให้มีตำแหน่งทางวิชาการ ผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ ได้ต่อไป ดังนั้นการก้าวเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการ
จำเป็นต้องมีการจัดกระบวนการเพื่อให้ทราบแนวทาง บริบท ปัจจัยต่างๆ ในการเตรียมความพร้อม สะสม
และสร้างสรรค์ผลงาน การสร้างสรรค์บรรยากาศและสภาพแวดล้อมเพื่อการสั่งสมและเตรียมความพร้อม
ตลอดจนเพื่อการพัฒนาผลงานต่างๆ ใช้ในการเสนอการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการให้เหมาะสม เพื่อให้การ
เตรียมความพร้อมโดยการฝึกปฏิบัติด้านเรียนรู้ทำความเข้าใจเกิดเป็นรูปธรรมในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ
ในขั้นต้น โดยได้รับการเรียนรู้ที่ดีจากผู้มีประสบการณ์และผู้เชี่ยวชาญ ก่อให้เกิดการพัฒนาศักยภาพและการ
เตรียมความพร้อมของอาจารย์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการของตนเองต่อไปได้การวิจัยและการเขียน
บทความเพื่อลงตีพิมพ์ในวารสารของอาจารย์ในระดับมหาวิทยาลัยเป็นวิธีการหนึ่งที่จะเผยแพร่องค์
ความรู้จากการวิจัยและจากการศึกษาค้นคว้าของอาจารย์ไปสู่สาธารณชน ซึ่งบทความวิชาการในที่นี่หมายถึง

บทความจากผลงานวิจัย หรือบทความวิชาการที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า แสดงแนวคิดเชิงวิชาการอย่างเป็นระบบของผู้เขียน ซึ่งผู้อ่านที่อยู่ในสาขาวิชาการหรือวิชาชีพนั้นสามารถตัดสินใจได้ว่าข้อมูลที่ได้รับจากการอ่านจะนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างไร บทความวิจัยและบทความวิชาการยังเป็นผลงานวิชาการที่อาจารย์สามารถนำไปใช้เพื่อขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการได้อีกด้วยการจัดการความรู้เพื่อให้มีกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในเรื่องการวิจัยและการเขียนบทความ เพื่อหาแนวทางปฏิบัติที่ดี เผยแพร่ไปสู่อาจารย์ทุกคนให้ใช้เป็นแนวทางในการเขียนบทความวิจัย /บทความวิชาการ เพื่อตีพิมพ์ในวารสาร และขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง

ฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการจึงมีมติให้กิจกรรมการถอดบทเรียนจากกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (KM) : แนวปฏิบัติที่ดีด้านการวิจัย ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๑ดำเนินการโครงการในชื่อ “การอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อจัดการความรู้ในการวิจัยและการเขียนบทความสำหรับตีพิมพ์ในระดับชาติและนานาชาติเพื่อขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ”

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อให้ผู้เข้าอบรมได้รับความรู้เกี่ยวกับเทคนิค วิธีการในการวิจัยและการเขียนบทความสำหรับตีพิมพ์ในระดับชาติและนานาชาติเพื่อขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ
๒. เพื่อให้ผู้เข้าอบรมมีโอกาสในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ในการสร้างผลงานวิจัยสู่การใช้ประโยชน์สังคมชุมชนและผลิตผลงาน เพื่อเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการ

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

๑. ผู้เข้าอบรมสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในการสร้างผลงานวิจัยและผลิตบทความที่สามารถใช้ขอกำหนดตำแหน่งทางวิชาการได้
๒. ผู้เข้าอบรมมีผลงานวิชาการที่มีคุณภาพ ในระดับชาติ นานาชาติ

ผลการดำเนินโครงการประเด็น การเขียนบทความสำหรับตีพิมพ์ในระดับชาติและนานาชาติ

๑. การเตรียมตัวผู้เขียนก่อนตีพิมพ์

การเขียนบทความเพื่อตีพิมพ์ต้องใช้ทั้ง ความรู้ และ ทักษะ ต้องฝึกฝน ศึกษารูปแบบให้ดี เขียนให้มาก การเขียนอาจไม่ใช้การใช้เวลาทั้งวัน แต่เป็นการเขียนซ้ำๆวันละ หนึ่งชั่วโมง ทำให้เป็นส่วนหนึ่งในกิจวัตรประจำวัน ทำให้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต

๒. การวางแผนตีพิมพ์บทความ

เปลี่ยนความเข้าใจที่ผิดที่ว่า การตีพิมพ์บทความเผยแพร่จำเป็นต้องเริ่มจาก “ศูนย์” คือ เขียนต้นฉบับใหม่ทั้งหมด ด้วยหัวข้อที่ทำหายแต่แนวทางที่มีประสิทธิภาพมากกว่าคือ เริ่มต้นด้วยการกลับไปค้นหาต้นฉบับเก่าที่เคยเขียนไว้ เช่น งานเขียนที่ส่งในรายวิชา บทความของวิทยานิพนธ์ และบทความเก่าที่ถูกปฏิเสธจากวารสาร เป็นต้นต้นฉบับเก่าดังกล่าวสามารถเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีในการพัฒนาตัวบทสู่บทความวิชาการเพื่อตีพิมพ์ได้ “การแก้ไขเพิ่มเติม” (revise) เป็น กฎเหล็ก สำหรับการตีพิมพ์บทความในวารสารวิชาการ

๓. แนวทางการคัดเลือกต้นฉบับเก่า

- ๓.๑ คำชื่นชม (praise): ต้นฉบับที่เขียนส่งในรายวิชาต่าง ๆ ซึ่งได้คะแนนดีและคำชมจากอาจารย์ หรือได้รับข้อเสนอแนะให้ส่งตีพิมพ์
- ๓.๒ เพลิดเพลิน (pleasure): ต้นฉบับที่รู้สึกเพลิดเพลินมีความสุขในการเขียน หรือดำเนินการศึกษาวิจัย ที่ยังคงนึกถึงด้วยความพึงใจ
- ๓.๓ ความสอดคล้องเกี่ยวข้อง (relevance): ต้นฉบับที่กล่าวถึงบางแง่มุมของการถกเถียงร่วมสมัยของสาขาวิชา
- ๓.๔ งานวิจัย (research): ต้นฉบับที่ผ่านการศึกษามาเป็นอย่างดี มีการอ่านทบทวนวรรณกรรม และข้อมูลอย่างสมบูรณ์เพียบพร้อม และยังคงมีข้อมูลเหล่านั้นอยู่ สามารถนำมาวิเคราะห์อภิปรายด้วยวิธีการอื่นที่แตกต่างจากที่เคยตีพิมพ์มาแล้วได้
- ๓.๕ ข้อค้นพบ (findings): ต้นฉบับที่มีข้อค้นพบที่มีน้ำหนัก หรือแตกต่างน่าสนใจ
- ๓.๖ บทความนำเสนอในการประชุม (conference paper): ต้นฉบับที่นำเสนอในการประชุมวิชาการ ซึ่งได้รับการตอบรับเชิงบวก หรือได้รับความเห็นและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์สามารถนำมาประยุกต์ใช้เพื่อปรับปรุงแก้ไขต้นฉบับเดิมได้
- ๓.๗ สารนิพนธ์ / วิทยานิพนธ์ (dissertation / thesis): บางส่วนของสารนิพนธ์ หรือวิทยานิพนธ์ที่สามารถนำมาแก้ไขเพิ่มเติมได้
- ๓.๘ บทความที่ไม่ได้รับการตีพิมพ์ (rejected article): ปรับต้นฉบับบทความวิชาการที่ถูกปฏิเสธไม่ให้ตีพิมพ์ และได้รับความเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ

๔. ต้นฉบับที่ไม่ควรเสนอเพื่อตีพิมพ์

- ๔.๑ การสำรวจทบทวนอย่างกว้าง (broad survey): ต้นฉบับที่สำรวจทบทวนองค์ความรู้และสถานะของสาขาวิชามักไม่ได้รับการตีพิมพ์ เพราะบทความวิชาการลักษณะดังกล่าวมักเขียนโดยนักวิชาการอาวุโสที่ได้รับการยอมรับนับถือของสาขาวิชา
- ๔.๒ ทฤษฎีบริสุทธิ์ (purely theoretical): ต้นฉบับที่มุ่งค้นคว้าวิเคราะห์เฉพาะจุดอ่อน-จุดแข็งของทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่ง โดยไม่มีกรณีศึกษาหรือหลักฐานรองรับ มักไม่ได้รับการตีพิมพ์ การนำเสนอทฤษฎีควรเริ่มจากกรณีศึกษาหรือหลักฐานเสมอ
- ๔.๓ การศึกษาวิจัยที่ล้าสมัย (dated research): หากต้นฉบับที่มีอยู่ถูกเขียนมานานแล้ว และการศึกษาวิจัยใหม่ ๆ จำนวนมากได้ตัดทอนข้อถกเถียงหรือข้อค้นพบสำคัญของต้นฉบับดังกล่าวแล้ว ไม่ควรเลือกมาแก้ไขเพิ่มเติม เพราะต้องใช้เวลาและทรัพยากรในการปรับปรุง หรือศึกษาวิจัยเพิ่มเติมค่อนข้างมาก
- ๔.๔ อยู่นอกสาขาวิชาของผู้เขียน (outside your discipline): ต้นฉบับที่อยู่นอกเหนือสาขาวิชาของผู้เขียนมีโอกาสได้รับการตีพิมพ์น้อย การเรียนรายวิชานอกเหนือสาขาวิชาตนเองไม่ได้หมายความว่าต้นฉบับที่เขียนส่งในรายวิชาดังกล่าวจะมีเนื้อหาที่หนักแน่นชัดเจนพอ หรือใหม่เพียงพอที่จะการันตีว่าจะได้รับการตีพิมพ์
- ๔.๕ เหมือนเดิมเกินไป (too similar): อย่าเลือกต้นฉบับที่มีสาระใกล้เคียงกับบทความวิชาการที่ตีพิมพ์แล้วของตนเอง
- ๔.๖ สารนิพนธ์ / วิทยานิพนธ์ ป.ตรี-โท (master's or undergraduate thesis): เนื้อหาสาระของต้นฉบับข้างต้นต้องถูกย่อตัดทอนให้เหลือเท่ากับจำนวนหน้าที่วารสารกำหนด การเริ่มเขียนใหม่บนสาระสำคัญและข้อถกเถียงเดิมอาจเป็นทางเลือกที่ดีกว่า
- ๔.๗ เน้นการพรรณนาเกินไป (too introductory or descriptive): ต้นฉบับบทความวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์ส่วนใหญ่ต้องไปไกลกว่าการแนะนำเบื้องต้น หรือสรุปสาระสำคัญของการศึกษาวิจัยในประเด็นเฉพาะ ต้นฉบับต้องมีข้อถกเถียง แนวคิดทฤษฎี หรือการดำเนินการวิจัย
- ๔.๘ รายงาน (report): ต้นฉบับรายงาน เพื่อจุดประสงค์ต่าง ๆ อาทิ เพื่อจัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย หรือนำเสนอหน่วยงานราชการ เหมาะกับการเป็นรายงานมากกว่าจะเป็นบทความ เพราะมักเน้นนำเสนอเฉพาะข้อมูล และขาดข้อถกเถียง
- ๔.๙ บททบทวนวรรณกรรม (literature reviews): วารสารส่วนใหญ่เน้นรับต้นฉบับการศึกษาวิจัยที่ดำเนินการด้วยตนเอง (original research) ไม่ใช่ต้นฉบับที่สรุปย่อการศึกษาวิจัยของผู้อื่น ต้นฉบับในลักษณะการทบทวนวรรณกรรมอาจทำในรูปแบบของ “เรียงความปริทัศน์” (review essay) จะดีกว่า
- ๔.๑๐ ไม่มีการศึกษา (no study): ในสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์ส่วนใหญ่ ต้นฉบับที่ได้รับการตีพิมพ์จำเป็นต้องมีการศึกษาเชิงคุณภาพหรือเชิงปริมาณรองรับ ไม่อาจเป็นเพียงความพยายามในการสร้างทฤษฎี หรือการคาดการณ์แต่เพียงอย่างเดียวได้

๕. ประเภทของบทความตีพิมพ์ที่สำคัญ

- ๕.๑ บทความวิจัยทางสังคมศาสตร์ (social science research article): บทความประเภทนี้เป็นรูปแบบบทความมาตรฐานของสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์ มีจุดประสงค์เพื่อคาดการณ์ข้อสรุปทั่วไปจากกรณีศึกษาเฉพาะ โดยมักประกอบด้วย การทบทวนวรรณกรรม วิธีการศึกษา และการอภิปรายผล
- ๕.๒ บทความวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research article): นับตั้งแต่ทศวรรษ ๑๙๕๐ บทความประเภทนี้ได้รับการยอมรับนับถือว่าเป็นประเภทบทความที่มีน้ำหนักและนัยสำคัญทางวิชาการมากที่สุด
- ๕.๓ บทความวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research article): มักนำเสนอข้อมูลและการวิเคราะห์จากการวิจัยแบบชาติพันธุ์วรรณา เช่น การสัมภาษณ์ปลายเปิดกับกลุ่มตัวอย่างขนาดเล็ก หรือการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม
- ๕.๔ บทความวิจัยเชิงการตีความ (interpretive research article): บทความประเภทนี้ไม่ได้วางอยู่บนฐานของการศึกษาทดลอง หรือการวิจัยเชิงประจักษ์ มักปรากฏในสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์แบบอ่อน (soft social sciences) ซึ่งผู้เขียนนำแนวการศึกษา (approach) มาใช้วิเคราะห์ตีความกรณีศึกษา

๖. ตัวอย่างรูปแบบของบทความที่ได้รับการตีพิมพ์

- ๖.๑ การวิเคราะห์และอธิบายหลักฐานใหม่ด้วยวิธีการเก่าเป็นรูปแบบบทความของ น.ศ. และนักวิชาการรุ่นใหม่ที่ได้รับการตีพิมพ์มากที่สุดนำเสนอหลักฐานใหม่เพื่อสนับสนุนวิธีการศึกษา (ทฤษฎี แนวการศึกษา วิธีวิจัย ฯลฯ) ที่มีอยู่ / นำมาใช้อธิบายกรณีใหม่หลักฐานใหม่อาจมาจากการสังเกตการณ์ภาคสนาม และการวิจัยข้อมูล (archival research) เป็นต้นบ่อยครั้งหลักฐานใหม่มักเป็นกรณีที่ชัดเจนเด่นชัด (hard case) อย่างไรก็ตาม รายละเอียดของหลักฐานใหม่นี้ต้องสามารถเชื่อมโยงกับองค์ความรู้ที่มีอยู่ได้ (ต้องจัดวางหลักฐานใหม่ลงในบริบททางวิชาการ)หลักฐานใหม่อาจไม่สนับสนุนวิธีการเก่า อย่างไรก็ตามการดังกล่าวต้องอาศัยหลักฐานที่มีน้ำหนักมากพอและทำให้คล้อยตามได้ว่าสามารถลดทอนความน่าเชื่อถือและความสมเหตุสมผลของวิธีการเก่าได้
- ๖.๒ การวิเคราะห์และอธิบายหลักฐานเก่าด้วยวิธีการใหม่ น.ศ. และนักวิชาการรุ่นใหม่มักไม่ตีพิมพ์บทความในรูปแบบนี้ เพราะผู้เขียนจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจที่ถ่องแท้เกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี และวิธีวิทยาที่มีอยู่เดิม (ซึ่งมักเป็นสิ่งที่ผู้เขียนกำลังศึกษาอยู่)บทความรูปแบบนี้ไม่ได้เสนอข้อมูลหรือหลักฐานใหม่ หากแต่พัฒนาวิธีการใหม่ในการอธิบายและทำความเข้าใจหลักฐานเก่าวิธีการใหม่นี้อาจปรากฏในรูปของทฤษฎีใหม่ วิธีวิพากษ์แบบใหม่ การออกแบบการวิจัยแบบใหม่ ฯลฯวิธีการใหม่ต้องสามารถเชื่อมโยงกับหลักฐานเดิมที่มีอยู่ได้
- ๖.๓ เหตุผลสำคัญประการหนึ่งที่ต้นฉบับถูกปฏิเสธ คือ “ขาดข้อถกเถียง” (no argument) ข้อถกเถียง คือ ชุดของข้อความที่ผู้เขียนต้องการโน้มน้าวให้ผู้อ่านคล้อยตาม ด้วยการตั้งคำถามสร้างความสงสัย และเสนอหลักฐานเพื่อเอาชนะความสงสัยนั้น (ตัวอย่าง X มีผลต่อ Y ภายใต้

เงื่อนไข Z) ข้อถกเถียง คือ ชุดของข้อความที่สอดคล้องกันที่ผู้เขียนชี้้นำผู้อ่านจากข้อตั้ง (premise) (ความคิดหรือทฤษฎีซึ่งเป็นฐานของข้อความนั้น) ที่เฉพาะเจาะจงไปสู่ข้อสรุปที่เฉพาะเจาะจงข้อถกเถียงจึงประกอบด้วยข้อความอย่างน้อย 2 ส่วนเสมอ คือ ข้อกล่าวอ้าง (claim) กับหลักฐานสำหรับข้ออ้างดังกล่าว

๗. ความสำคัญของการเลือกวารสาร

- ๗.๑ ผู้เขียน ไม่สามารถส่งต้นฉบับเดียวกันพร้อมกันได้หลายวารสาร
- ๗.๒ ความเสี่ยงซึ่งเกิดจากการเลือกวารสารที่ไม่เข้ากับต้นฉบับมีต้นทุนสูงต้นฉบับถูกปฏิเสธการตีพิมพ์ เพราะมีเนื้อหา รูปแบบบทความ หรือแนวการเขียน ไม่สอดคล้องกับนโยบายของวารสาร
- ๗.๓ เวลามี “มูลค่า” ผู้เขียนอาจเสียเวลากับกระบวนการพิจารณาหลายเดือนกว่าต้นฉบับจะถูกปฏิเสธ และสามารถส่งวารสารใหม่ได้
- ๗.๔ แต่ละวารสารมีระดับความยากง่ายไม่เท่ากัน และกระบวนการต่าง ๆ ใช้เวลาต่างกันไป ผู้เขียน จำต้องคำนึงถึงเงื่อนไขของตนเองให้ดี
- ๗.๕ การสำรวจและศึกษาวารสารวิชาการที่คาดว่าจะส่งต้นฉบับเพื่อตีพิมพ์มีความสำคัญและจำเป็น

๘. สำนักพิมพ์และวารสารมิจฉาชีพ(predatory publishers and journals)

- ๘.๑ ที่ผ่านมามหาวิทยาลัยไทยอ้างอิงข้อมูลตาม Beall's List ซึ่ง ปิดตัวลงแล้ว : <https://scholarlyoa.com/individual-journals/>
- ๘.๒ ลักษณะบางประการของวารสารมิจฉาชีพ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)
 - เป็นวารสาร Open Access (OA) มีค่าธรรมเนียมตีพิมพ์ (วารสารด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ส่วนใหญ่ไม่มีค่าธรรมเนียมตีพิมพ์ ยกเว้น บางวารสารOA ของ สนพ.วิชาการ ต่างประเทศที่ได้รับการยอมรับ อาทิ SAGE Open ของ สนพ. SAGE)
 - เจ้าของวารสารไม่ใช่สมาคมวิชาการ สมาคมวิชาชีพ และหน่วยงานหรือสถาบันการศึกษา
 - บริหารจัดการและจัดพิมพ์โดยบริษัทเอกชน หรือองค์กรซึ่งไม่เป็นที่รู้จัก
 - การประชุมวิชาการมิจฉาชีพ (ธุรกิจจัดการประชุมวิชาการ)

๙. วารสารที่ควรพิจารณาตีพิมพ์

- ๙.๑ วารสารภูมิภาค (regional journals): วารสารที่จำกัดขอบเขตเชิงภูมิศาสตร์เฉพาะ เช่น วารสาร ญี่ปุ่นศึกษา และ Journal of Southeast Asian Studies
- ๙.๒ วารสารอายุน้อย (newer journals): ก่อตั้งมา 3-7 ปี วารสารประเภทนี้มักมีคิวไม่มาก และบ่อยครั้งต้องหาต้นฉบับ ผู้เขียนจึงมีโอกาสมากขึ้นที่ต้นฉบับจะได้รับการตีพิมพ์ค่อนข้างรวดเร็ว
- ๙.๓ วารสารสหสาขาวิชา (interdisciplinary journals): วารสารพิมพ์บทความหลายสาขา บทความที่คาบเกี่ยวเชื่อมโยงมากกว่าหนึ่งสาขา หรือที่ไม่ได้เชื่อมโยงกับสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งโดยตรง (เช่น วารสารด้านสิทธิมนุษยชน เพศสภาพ)น.ศ. และนักวิชาการรุ่นใหม่ มีโอกาสได้ตีพิมพ์ในวารสาร

ประเภทนี้มากกว่าวารสารที่เจาะจงสาขาวิชาตัวอย่างวารสาร อาทิ Pertanika Journal of Social Sciences & Humanities

๙.๔ วารสารสาขาวิชา (disciplinary journals): วารสารที่เผยแพร่บทความเฉพาะสาขาวิชาน.ศ. และนักวิชาการรุ่นใหม่ มีโอกาสน้อยที่ต้นฉบับจะได้รับการตีพิมพ์อัตราการปฏิเสธสูงกว่าวารสารประเภทอื่น ๆ ตัวอย่างวารสาร เช่น American Political Science Review

๙.๕ วารสารสาขาย่อย (field journals): วารสารตีพิมพ์บทความในสาขาย่อยที่เฉพาะเจาะจงสาขาย่อย ประเภทย่อย (subcategory) ของสาขาวิชา (discipline) ตัวอย่าง ในสาขาวิชารัฐศาสตร์ วารสารสาขาย่อยอาจจำกัดลงไปเฉพาะภูมิภาคใดภูมิภาคหนึ่ง เช่น Asian Journal of Political Science

๑๐. ข้อควรพิจารณาในการเลือกวารสาร

๑๐.๑ วารสารมีกระบวนการ peer review หรือไม่?

๑๐.๒ วารสารเป็นวารสารที่ควรพิจารณาตีพิมพ์หรือไม่?

๑๐.๓ วารสารอยู่ในฐานข้อมูลดัชนีอ้างอิงวารสารหรือไม่?

๑๐.๔ วารสารบริหารจัดการและจัดพิมพ์โดยหน่วยงานทางการศึกษา (คณะ มหาวิทยาลัย สถาบันวิจัย) สมาคมวิชาชีพ สมาคมวิชาการ และสำนักพิมพ์ที่น่าเชื่อถือหรือไม่?

๑๐.๕ วารสารก่อตั้งมาแล้วระยะหนึ่งหรือไม่?

๑๐.๖ วารสารออกตรงเวลาหรือไม่?

๑๐.๗ วารสารเผยแพร่บทความวิชาการของผู้เขียนซึ่งมีที่มาหลากหลายหรือไม่?

๑๐.๘ วารสารออกปีละกี่ฉบับ และพิมพ์ปีละประมาณกี่บทความ?

๑๐.๙ วารสารใช้ระยะเวลาดำเนินการนานเพียงใด?

๑๐.๑๐ วารสารกำลังอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านหรือไม่?

๑๐.๑๑ ใครเป็นกลุ่มผู้อ่านของวารสาร?

ผลการดำเนินการตามตัวชี้วัด

	ตัวชี้วัด	ผล	บรรลุเป้าหมาย
เชิงปริมาณ	จำนวนผู้เข้าร่วมโครงการ ร้อยละ ๘๐ (๓๒ คน)	ร้อยละ ๙๐ (๓๖ คน)	บรรลุ
	บทความที่เผยแพร่หลังจาก จัดโครงการอย่างน้อย ๑ บทความนำเสนอหรือ ตีพิมพ์ในการประชุมหรือ วารสารระดับนานาชาติที่มี ค่าน้ำหนัก ๐.๔	บทความนำเสนอหรือ ตีพิมพ์ในการประชุมหรือ วารสารระดับนานาชาติ ๒ บทความ	บรรลุ
เชิงคุณภาพ	ความพึงพอใจของผู้เข้าร่วม โครงการเกินร้อยละ ๘๐ ($x \square = ๔.๐๐$)	ความพึงพอใจของผู้เข้าร่วม โครงการเกินร้อยละ ๙๑.๒ ($x \square = ๔.๕๔$)	บรรลุ

ข้อเสนอแนะ

๑. ควรจัดเป็นหลักสูตรระยะสั้น หรือการอบรมที่มีเวลามากกว่า ๑ วัน
๒. ควรพัฒนาวารสารของคณะเพื่อรองรับบทความ
๓. ควรจัดการประชุมวิชาการระดับชาติเป็นอย่างน้อยเพื่อรองรับบทความ
๔. ควรกระตุ้นให้บทความถูกส่งไปตีพิมพ์ในวารสารมากกว่าการประชุมวิชาการ

ภาคผนวก

